

Nereálné sny

Sny jsou sny, ale většinou se od reálného světa liší. Sny má každý z nás od útlého věku. Jsou o hračkách, pěkných dnech s mámou a tátou a jak dospíváme, mění se i naše touhy. Dnes v nich pro mládež figurují počítače, auta a další technika. V dospělosti však naše sny nabývají na realitu a dá se říct i velké touze je vyplnit. A vůbec nejsou megalomanské. Většinou přemýšlíme o zajištění rodiny, zdraví svých blízkých, světě bez terorismu a válek.

Nedávno v jednom knihkupectví, jež nese název Levné knihy, jsem objevila u vchodu dva vysoké sloupky vyskládaných knih, a to dílo Andreje Babiše, o čem sní, když náhodou spí. K mému překvapení nebyla zlevněná, ale mohli jste si ji vzít zcela zdarma. Přesto po ní málokdo sáhl. Ze by nefungoval ani výprodej? Holt miliardářovy sny v podobě knihy jsou i zadarmo bez zájmu čtenářů. Výplody, které představuje ve své publikaci, se neshodují s představami lidí o reálném životě. I bezbřehý optimista chápe jejich nesplnitelnost a lze tedy jen konstatovat, že vábníčka na voliče se exministrůvi Babišovi poněkud nepovedla.

Ing. Miloslava Vostrá, poslankyně Parlamentu ČR a místopředsedkyně poslaneckého klubu KSČM a kandidátka do podzimních voleb do PS

Ozbrojování a český ústavní zákon

Poslanecká sněmovna ČR schválila velkou většinou návrh Ústavního zákona o bezpečnosti, kterým bychom se snad podle ministra vnitra Milana Chovance měli vyhnout implementaci tolik nechvalně proslulé Směrnice o nabývání a držení střelných zbraní. Jen to, že jsme oba Plzeňané, mi brání v jedovatějším tónu.

Pan ministr buď netuší, jak funguje legislativní proces v EU, nebo tuší, ale populisticky se snaží nasbírat body před blížícími se volbami hlásáním polopráv nebo úplných nesmyslů. Přijetí tohoto ústavního zákona samozřejmě nic neřeší a implementaci oné nenáviděné směrnice se stejně nevyhneme. Tedy můžeme se nějakou dobu vyhýbat a natahovat tak celý proces přijetí, riskujeme však odsouzení u Evropského soudního dvora a jako následek nijak zanedbatelnou výši penále, kterou bude muset ČR odvádět do rozpočtu EU tak dlouho, dokud danou směrnici řádně neimplementuje. Podle odborníků na evropské právo navíc platí, že ani ústavní zákon členských států nesmí v rozporu s právem EU.

Nechci zde nijak hájit danou směrnici, chtěl bych pouze poukázat na to, že v současné době jen hasíme požár, ačkoli jsme měli možnost jeho vzniku předejít. Legislativní proces v EU trvá minimálně několik měsíců. Během nich měl pan ministr či jeho kolegové dostatek času projednat vše s partnery se stejným názorem v Radě a daný návrhablokovat, či alespoň se pokusit o vyjednání takové výjimky, jako má Finsko. Domnívám se rovněž, že chyba může být i v nastavení komunikace mezi zainteresovanými subjekty v ČR a námi – zástupci ČR v EU. Řadu upozornění či informací dostáváme pozdě, tedy ve chvíli, když už toho moc změnit nemůžeme. Legislativní proces se dá totiž nejlépe ovlivnit spíše na začátku celého procesu, tzn. v rámci činnosti výborů. To předvedl např. můj Výbor pro ochranu spotřebitele, kterému se zejména díky aktivitě pí. Charanzové, podařilo to největší nesmysly z dané směrnice o zbraních odstranit. Na plénu je pak už situace úplně odlišná. Jednadvacet poslanců, i křidý hlasujících jednotně, z celkových 750 už toho moc nezmění.

Domnívám se, že bychom se z tohoto konkrétního případu měli poučit do budoucna a zamyslet se nad tím, jak upozornit na pro ČR vysoce problematické návrhy ještě ve fázi, kdy je možné ovlivnit. Jak hledat strategické partnery pro zájmy ČR v Radě a nespolehat se např. jen na partnery z tzv. V-4. A určitě bude muset proběhnout široká diskuse o tom, jakou roli ČR si v EU vlastně představuje. Narázím tím na prohlášení R. Fica, předsedy vlády SR, který se včera jasně vyslovil pro hlubší integraci SR v rámci evropských struktur. Víme my, co vlastně chceme? Zatím to vypadá jen, že víme, že parlamentní volby jsou za čtyři měsíce a minimálně chce pan ministr voličům cosi předhodit.

MUDr. Jiří Mašťálka, europoslanec, KSČM

Armáda musí bránit republiku, a ne sloužit cizí „straně války“

Vyslání českých vojáků do zahraničních misí, delších než 60 dní, vyžaduje souhlas obou parlamentních komor. Tato ústavní norma se opakovaně obchází právě za situace, kdy nás politika vládnoucí koalice i dalších pravicových sil hrozí zatáhnout do války. Cílem ústavní novely, navrhované skupinou poslanců pravice i ČSSD, je vyřadit zákonodárce z rozhodování o otázkách, majících pro bezpečnost země zásadní význam, úplně. Vláda s tím v očekávání, že to posílí její pravomoci, mlčením souhlasí. V pokusu prusí jeden z ústavních pilířů se angažují i ministři obrany M. Stropnický a předseda PS PČR J. Hamáček. Tak otevřená zrada ústavních principů, k níž se uchylují i vrcholní ústavní činitelé, je skandální!

Charta OSN opravňuje k použití síly jen v legitimní sebeobraně. Ústava ČR limituje vyslání ozbrojených sil do zahraniční situace, kdy jde o společnou obranu proti napadení na bázi mezinárodních smluv, či o mírovou operaci s mandátem Rady bezpečnosti OSN a se souhlasem států, v němž zasahuje. Poslanecký návrh ústavní novely nás však hrozí změnit v agresora. Změnit Armádu ČR, povolovanou bránit vlastní zemi, v povolný nástroj cizích zájmů i velení. Politiky, která společnou frontu proti terorismu, ohrožujícímu všechny bez výjimky, rozbíjí a konfrontací s jadernou velmocí žene sama svět na pokraj zkázy.

KSČM vykoná vše, co je v jejích silách, aby protiústavní intriky neprošly! Demokracii, suverenitu a bezpečnost své země budeme bránit ještě víc než kdy dřív! **ÚV KSČM**

Mnoho důvodů, proč protestovat proti G20

Od středy 5. července do neděle 9. července se v Hamburku konají protesty a alter-summit proti zasedání G20, skupině nejmocnějších států světa. Témata, která se na summitu i jeho protestním alter egu budou probírat, jsou zásadní pro vývoj světa. Přípravy na protesty v přístavním městě Hamburk jsou opravdu rozsáhlé. Na akce má dohlížet na 20 000 policistů, 18 helikoptér a další specializované techniky. Už během prvních dnů došlo k několika střetům, a to zejména kvůli tomu, že policie začala vyklízet jeden z táborů, kde protestující kempovali. Stalo se to i přes souhlas vlády s protesty. Policie si rozhodně nebrala servítky ani na prvním středním protestním pochodu, kterého se zúčastnilo něco přes 500 lidí. Na dnešek je plánována společná demonstrace a organizátoři očekávají až 100 000 účastníků. Dosavadní snahy ze strany policie ale svědčí spíše o snaze potenciální účastníky zastrašit, než dohlížet na klidný průběh. Různorodost skupin, organizací, spolků a stran, které se na protestech podílejí, připomíná alterglobalizační hnutí z počátku tisíciletí. Sami organizátoři se k tomuto odkazu hlásí a ve svém základním prohlášení říkají: »Víme, že budeme vyslyšeni, pokud se budeme projevovat nahlas a jasně. To bylo dokázáno v Seattlu v roce 1999, při globálních demonstracích proti válce v Perském zálivu, na náměstích v Madridu, Istanbulu, New Yorku a Lagosu, při Bloccupy 2015 ve Frankfurtu nebo při pochodech žen po inauguraci Donalda Trumpa.« Summit G20 má před sebou řadu otázek. Tou hlavní je otázka, co udělat s »rozbitým světem«. Globální kapitalismus přestal fungovat podle starých politických pravidel a jak státy EU, tak USA a Rusko hledají způsob, jak se v současné situaci zorientovat. Bohužel recepty, které zaznívají, jsou špatnou odpovědí. Navíc se summitu G20 účastní i turecký prezident Erdogan, jehož režim nejenže potlačuje kurdskou menšinu, opoziční novináře a akademiky, ale nedávno také zatkl několik vedoucích lidskoprávních aktivistů, včetně místní ředitelky Amnesty International. Hlavním problémem, kterému budou zástupci G20 čelit, jsou tak špatné odpovědi na probíhající krizi. Na krizi neoliberalismu se odpovídá více neoliberalismem, na krizi demokratických institucí se odpovídá jejich umrtvováním, nad nástupem sexismu a misogynie se máchá rukou, nad vzrůstajícím nacionalismem a rasismem se přimhujují oči nebo ho někteří politici využívají pro svůj prospěch. G20 se na ničem zásadním nedohodne. Za úsměvy a podanými rukama totiž zuří konkurenční boj o to, kdo a jak povede svět. Bohužel to bude cesta k další krizi. Zbývá tak diskutovat a prosazovat alternativy mimo oficiální summit. Hlavní je ochrana klimatu a zdrojů vody. Na mezinárodní úrovni to znamená uvažovat o sankcích vůči USA, např. v podobě klimatických dovozních cel, která zohlední nedodržování pařížské dohody. Dalším krokem je útok na daňové ráje, ve kterých je ukryto podle některých odhadů na 30 bilionů dolarů. To jsou prostředky, které by mohly miliony a miliony lidí dostat z chudoby, hladu a nejistoty. Zatřetí je to pak otázka bezpečnosti, která se nedá zajistit zbrojením. Místo vyvážených zbraní do režimů, potlačujících lidská práva, je potřeba zahájit hospodářskou podporu těchto zemí, např. tím, že zahraniční firmy zde budou nuceny platit důstojné mzdy a dodržovat ochranu přírody. Stejně tak v Evropě či USA musí začít rekonstrukce a rozšíření sociálního systému, který nenechá nikoho na holičkách Kateřina KONEČNÁ, poslankyně Evropského parlamentu za KSČM

Kdo a proč sabotuje referenda a další formy přímé demokracie

Přímá demokracie je ve své podstatě v zásadních otázkách jediná skutečná demokracie. To kupříkladu velmi dobře vědí ve Švýcarsku, a všechny zásadní otázky směřování jejich konfederace řeší právě referendem. Zastupitelská demokracie, má-li rozhodovat o zásadních otázkách, je vždy zatížena některými neodstranitelnými neduhy. Je to především politický názor momentální většiny v parlamentu, který ovšem nemusí ani zdaleka vystihovat názor většiny obyvatel. V některých otázkách pak může mít zásadní význam i čistě utilitární přístup části politiků. Kapr si přece nevypustí rybník. Je přece snadnější tvrdit,

že občané jsou hloupi, nezodpovědní, nerozumějí tomu, a proto je lepší, když o zásadních otázkách budou rozhodovat profesionálové. Zamysleme-li se nad tímto názorem hlouběji, nelze přehlédnout, že někteří z těchto tzv. profesionálů působí v politice už tak dlouhou dobu, že ani nejsou schopni vnímat starosti běžného občana. Někteří je ani nikdy nepoznali, protože do politiky vstoupili ihned po ukončení studií, a žijí v podstatě v jakési ulitě, např. jeden známý pravicový politik. Pro tyto politiky je mnohem pohodlnější přijmout rozhodnutí, které je v diametrálním rozporu s názory většiny obyvatel, a snaží se ovlivnit jejich názor pomocí tzv. mediálního spínu, než říkat věci na rovinu. KSČM vychází jednak z vlastních politických zkušeností a reflexe chyb a nezdarů, ale také ze zkušeností s politikou jiných stran. Na rozdíl od ODS a TOP 09 a od jednoho kandidáta na budoucího prezidenta, kteří prohlašují, že o základních otázkách by se neměla konat referenda, si KSČM myslí a prosazuje pravý opak. Podle názoru KSČM je potřeba vycházet z toho, že hlavním subjektem, který má právo rozhodovat o budoucnosti země, je její občan, a to nejen jednou za čtyři roky, ale každé, když je zapotřebí učinit zásadní rozhodnutí. KSČM také nesdílí názor, že občané jsou nezodpovědní, dají se snadno ovlivnit a nemají o politiku zájem. To, že nemají zájem o volby, ještě nutně neznamená, že nemají zájem o politiku. Dost možná, že jen nechtějí dávat hlas někomu, o kom nejsou přesvědčeni, že bude dostatečně hájit jejich zájmy. KSČM několikrát a opakovaně předkládala návrhy na zakotvení celostátního referenda do Ústavy ČR. Bohužel vždy neúspěšně a bez většiny podpory jiných parlamentních stran. KSČM se však nevzdává a nadále, jak má uvedeno i ve svém volebním programu pro volby do PS PČR v roce 2017, bude prosazovat zákon o obecném referendu a rozšiřovat právo všelidové iniciativy. Tereza ČECHOVÁ HUMPOLCOVÁ, kandidátka KSČM do Poslanecké sněmovny ve Středočeském kraji

Diaklub Kladno na výletě

V souladu Plánem práce na I.pololetí 2017 se uskutečnil autobusový zájezd na exkursi do Pivovaru Svijany u do města Benátky nad Jizerou. Původně plánovaný všední den se musel změnit na sobotu, protože Svijany konají prohlídky jen v tento den. Byli jsme ohlášení na dopolední hodinu, abychom si pak ještě v tamní restauraci mohli dát oběd. Předem jsme si každý zvolil mezi dvěma jidly.

Po přivítání ve vstupní hale pivovaru nás rozdělili na dvě skupiny a krátce po sobě jsme nastoupili s průvodkyněmi na prohlídku. Nejdříve nás slečna seznámila s historií pivovaru a pak jsme již šli do provozů. Byl to správný pivovar, tedy podle našich představ. Nejsme sice žádní odborníci, ale když

nám loni v Krušovicích průvodce vyprávěl, že přidávají droždí! (místo aby řekl pivovarské kvasnice) a ukázal, a že kdyby nebylo pana Heinekenna, tak by se v Čechách neumělo uvařit pivo – tak to na nás bylo moc! A navíc moderní technologie nechává pivo kvasit místo ve spilce ve venkovních tancích, atd... To Svijany jsou tradiční.

Pivovar Svijany je jeden z nejstarších pivovarů v Čechách, protože byl založen už před rokem 1564. Tehdy byl součástí hospodářských základů panství. V roce 1912 byl jeho dosavadním nájemcem Antonínem Kratochvílem odkoupen od Rohanů a rodině Kratochvílů patřil až do roku 1939. Vnuč Antonína Kratochvíla byl nucen pivovar prodát a tak se pivovar vrátil jeho původním majitelům, Rohanům. Po roce 1945 byl svijanský pivovar znárodněn a stal se součástí Severočeských pivovarů n.p. Z důvodu politických změn Severočeské pivovary zanikly a svijanský pivovar se stal součástí podniku Pivovary Vratislavice nad Nisou. V roce 1997 se pak stal součástí akciové společnosti Pražské pivovary, která je majetkem anglické pivovarské společnosti Baas. Kvůli obchodní politice Pražských pivovarů se setkal s odbytovou krizí a hrozilo jeho zavření. Poslední změnou vlastnického uspořádání bylo utvoření společnosti Pivovar Svijany s.r.o. v roce 1998 (po roce 2005 Pivovar Svijany, a.s.). Pivovar pod novým vedením postupně překonal svou odbytovou krizí a stal se na Liberecku a Jablonecku nejsilnější značkou.

Pro kvalitní pivo jsou důležité suroviny. Chmel je klíčová surovina, proto v roce 2006 zakoupili podíl v chmelářském družstvu u vesnice Okna na Litoměřicku. Slad je pro pivo extrémně důležitý, vždyť právě on formuje výsledný charakter a chuť piva. Pro klasické české pivo pšezenského typu je potřeba slad vyrobený tradičně. Tedy na humnech. To ale velkosladovny neumějí, proto ho pivovar nakupuje z několika malých, nezávislých. A voda – pivovar má celkem pět vrtů, ze kterých čerpá vodu na výrobu piva. Vrtů jsou hluboké mezi šedesátí a osmdesátí metry. Na výrobu jednoho hektolitrů piva se spotřebuje zhruba pět až sedm hektolitrů vody.

Prošli jsme varnou, spilkou, viděli i tanky, ve kterých pivo zraje. Tam jsme ochutnali z velkých tupláků několik druhů piva

Od pěny ve spilce byly kluzké některé schody, což se nevyplatilo naší Jiřince Č. Je statečná a odnesla svůj pád jen leknutím, našťásti se neporanila.

Po obědě jsme navštívili město Benátky nad Jizerou, které je městskou památkovou rezervací. Středověké město Nové Benátky bylo založeno v letech 1343 až 1346. Zámecký kostel se zaniklým klášterem pochází z roku 1349.

V Benátkách jsme zastavili na parkovišti a vydali se pěšky do centra. Při příchodu na náměstí nás upoutala cukrárna NEBE, tedy její „atrapa“. Vysvětlení pro ty, kdož vůbec nesledují seriál TV Prima „Ohnivý kuře“: tamní cukrárna „Nebe“ provozují dvě mladé protagonistky - Klára a Veronika. Seriál se dále točí, tak alespoň mohli výlohu cukrárny trochu umýt. I když teď o prázdninách seriál na obrazovkách není. Epizody dotyčného seriálu probíhají v tzv. Janových lázních (Janovkách), na které filmaři překřtili Benátky. V čele náměstí stojí seriálový Hotel GRAND, podle nápisu (jinak jde o střední školu). V romantickém podloublí se skrývá vyhlášená restaurace „Ohnivý kuře“ dalších dvou protagonistů - Mikea a Buráka. Jak jsme si všimli, bydlí tam trochu snědší rodina.

Vedle podloublí je krásný, patrový, měšťanský dům. Tam zase v nedávném seriálu, také TV Prima, „Svatby v Benátkách“, byl satební salon. Nyní tam ve výloze, místo modelů svatebních šatů, byla reklama a nabídka speciálních kožích sýrů a dalších lahůdek z kozí farmy. V červnu už „kozí krámeček“ se svými protagonisty v seriálu „hrál“. Na druhé straně náměstí je seriálový obchod a bistro vietnamského majitele Liua. Ve skutečnosti je vedle cukrárna s předzahrádkou, kde mají velmi dobrou kávu a zmrzlinu, jak potvrdila většina účastníků zájezdu.

Nemůžu říci, zda se mi jmenované seriály líbí, či že je sleduji pravidelně. Ale mají jednu výhodu – když vynecháte několik dílů a zase se podíváte – o nic jste nepřišli! Teď z nás většina sleduje, jestli je to skutečně točeno na náměstí v Benátkách. A je. Filmaři tam pořád měli připravené své „nádobíčko“. Několik z nás bylo zvědavé na kapli, která stojí netypicky uprostřed náměstí. Je to kaple Svaté rodiny a patří Církvi československé husitské.

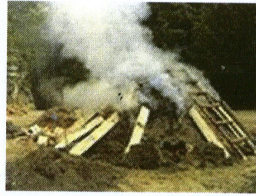
Z náměstí jsme šli na místní zámek. Nejstarší renesanční část zámku vznikla mezi lety 1527 a 1572 a je ozdobena psaníčkovými a velmi cennými figurálními sgrafity. Po několika dalších stavebních fázích byla výstavba zámku do dnešní podoby ukončena v polovině 18. století. Mezi nejznámější obyvatele zámku patřili - purkrabí z Donína, dánský hvězdář Tycho Brahe, hrabě Ignác z Klenové, pražský arcibiskup Petr Příchovský a rodina hraběte Thun-Hohensteina i skladatel Bedřich Smetana. Na zámku je Muzeum hraček a Regionální muzeum. I snížené vstupné pro seniory na sbírku historických hraček (od r.1860 do 1945) je dosti drahé – 70 Kč. Je to na zámku, tak i hračky místu odpovídaly. Krásné domečky a pokojíčky pro panenky i samotné panenky, byly určeny pro děti z bohatých rodin. Stejně tak hračky pro chlapce – nejruznější modely parních strojů apod. Velký funkční model železnice byl obdivuhodný. I ostatní hračky a loutky stály za shlédnutí.

Další účastníci zájezdu navštívili Regionální muzeum v 1.patře zámku a byli velice spokojeni. Nejen vstupným za 30 Kč, ale pozorností, kterou jim věnovala paní kustodka. O Benátkách a Pojizeří se dozvěděli mnoho zajímavého nad rámec exponátů, včetně těch interaktivních.

Sešli jsme se opět v parku na náměstí a na stanovenou hodinu se odebrali k autobusu. Výlet, včetně krásného počasí, se skutečně vydařil. EV

BRDY – jeden ze skvostů České kotliny (3)

V další části mého vyprávění o krásné krajině v naší neméně krásné zemi, Brdech, se chci zmínit o druhém nejrozšířenějším zaměstnání zdejších obyvatel v období mezi oběma světovými válkami, tedy dřevařství. Po staletí sjížděly z brdských výšin fúry dřeva, mohutný tok dřeva napájející široký kraj. Dřevo na stavby vsí, měst a zámků, dřevo, jako materiál k četným výrobkům z něj, dřevo, jako zdroj tepla. Největší metry dřeva však spolykaly výhně a pece železáren. Typickým obrazem brdských lesů bývají také sloupce bílého dýmu stoupajícího nad korunami stromů. To uhlířii páliili hromady dřeva, tedy milíře, kde se doutnající dřevo měnilo v dřevěné uhlí. To potřebovaly vysoké pece, hamry a dílny drobných řemeslníků. Buk, nejrozšířenější původní porost Brd pozvolna ustupoval smrku, který se od 19. století stal favorizovanou dřevinou. Období od listopadu do března patřilo dřevo piláren, tak se říkalo porážení kvalitního dřeva. Pilař, to byl majitel pily, se dostal na paseku v přítomnosti fořta a tady převzal dřevo, které

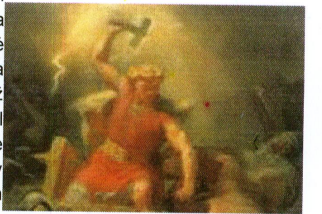
zakoupil od lesního úřadu, velkostatku. Dopravu dřeva z lesa na pilu obstarávali okolní sedláci se svými povozy. Hodně dřeva z brdských lesů bylo dováženo příbramským dolům, ale putovalo také svízelnými cestami k Vltavě a odsud po vorech až do dalekého Německa. Do začátku druhé světové války se v Brdech ztítkovaly i pařezy. Dobývali je uhlířii a páliili v milířích. Zalesňovalo se stejně, tak jako dnes, v březnu a dubnu na sázení nových stromků chodily většinou ženy dřevorubců. Jejich nemalá dřina nebyla vůbec arcibiskupským velkostatkem placena. Platilo nařízení, že z lesa si nesmí odnést ani otyčku kleští nikdo, kdo neměl povolení. A to bylo vydáno jen tomu, kdo zadarmo odpracoval určitý počet hodin při lesních pracích. A když nechěli lidé okolních vesnic v zimě mrznout, uhlí bylo pro ně nedostupné, nezbyvalo, než na ustanovení velkostatku přistoupit. Žena s nůši, to byl typický obrazek žen tohoto kraje, bez nůše se šlo málem jen v neděli do kostela. V ní ženy přinášely mužům do lesa oběd a do vsi se v létě vracely s trávou nebo chroštím a v zimě se suky, to znamená se suchými větvemi. Často to vypadalo, jako by lesem plula velká otep – drobná shrbená ženská se pod nákladem docela ztrácela. Nikdy se nestalo, aby brdský dřevař ze své těžké práce zbohatl. Naopak, život lesních dělníků v brdské krajině, stejně tak v okolních velkostatech, byl stále plný bídy.

K. Cafourek

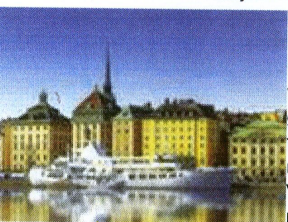
SKANDINAVIE(4)

Gamla Uppsala je dnes malou vesnicí. Kdysi tu bylo dno velkého jezera. Z roviny vyčnívá snad tisíc kopečků, pohřebních mohyl z doby stěhování národů v 5. - 6. století. Pro archeology právě žně. Samozřejmě, že i zde byly hroby vykrádány. V mohylách byly nalezeny předměty denní potřeby podle bohatství a stavu zeměřelých. Manželky měly smůlu, musely tam zpravidla také. Časté jsou i kosti zvířat. Vikingové byli sice drsní, ale velmi šikovní lidé, tvrdí archeologie. Přinášeli bohům pravidelně živé lidské oběti. Bohů bylo bezpočet. V čele stál Odin. Sedíme, je teplo a posloucháme přednášku o mytologii. Je silně ovlivněna římskými vzory a ještě staršími mýty. Třeba původní vláda obrů, jejich přemožení a svržení do podzemí. Bůh Thor měl tak krásnou manželku Theu, že po ní šleli láskou nejen ostatní bohové, ale i trpaslíci a jiná havěť. Trpaslíci byli dobřími řemeslníky, Thea neodolala krásným šperkům a propůjčila se jim k milování. A nastalo velké zabíjení. Stejně dramatická byla vzpoura „Vlka UR“ a „Hada“. Napadli bohy, kameny létaly až na zem. Thor oba vzbouřence zabil, ale zahynul také. Takže přežilo jen málo z božské říše, ale zbyli jí zase obnovili. Zvláštní sortou jsou valkýry – cestovaly s bohy a zjevovaly se bojovníkům tehdy, když měli v příští bitvě padnout. Nechme

je už spát, nás čeká velký přejezd kolem Botnického zálivu na daleký sever, to už ale budeme ve Finsku. Přečhod v Torniu bez problémů, prvou zastávkou je Kemi s ledovým palácem. Pokračujeme dále podle stejnojmenné řeky do Rovaniemi. Zdejší arktické muzeum je nositelem zvláštního ocenění Unesco. Jsou zde ukázky umění, oděvů, nástrojů, bydlení, způsobů lovu a obživy. Spousta člunů a vše, co souvisí s životem Sámů- Laponců. Hodně grafů, nákrešů, programovaná videa, promítání filmů. V městě je společný hřbitov sovětských a německých vojáků, osvoboditelů i okupantů. V Napapiiri je vyznačen polární kruh, ten jsme překračovali stále sem i tam. Z pošty jsme odesali list vnučatům, který Santa Klaus u vánočních

doručí. A odháněli komáry, ti nás na severu zle trápiili, žádný repelent nepomáhal. Krajina Lappalandu je jednotvárná. Rovina, řídký smíšený les malého vzrůstu, častěji potkáš soba než nějaké turistické středisko. Tankavaara je dějištěm mistrovství světa v ryžování zlata. Také jsme si to neúspěšně vyzkoušeli. Stacione k klád, kóje na bystrém potoku. Přidějí se štěr, krouživým pohybem pod vodou postupně vrací zpět potoku, při troše štěsí zbudě v pánvi jedna malinká bezcenná zlatinka. Kolem je vybudována pravá zlatokopecká osada, která slouží jako hotel. V muzeu jsou popsány všechny způsoby dobývání zlata, zmapovány všechny zlaté horečky. V rozsáhlé sbírce minerálů je hojně zastoupena i naše republika. Měli bychom si říci také něco o Finsku. Jediná ze severních zemí je republikou. Je to jiná jazyková skupina, prošli odlišným vývojem. Po dlouhá léta patřilo někomu ze sousedů, po říjnové revoluci se o poprvé osamostatnilo. V roce 1939 ve válce proti Rusku ztratilo část území. Poválečný prezident Urho Kekkonen je stále ctěn. Dnešní země je moderním státem. Přestože tíhne k západu, je známa silnou sociální tradicí. 50% plochy pokrývají lesy, velkou rozlohu zabírají tisíce jezer v čele s největším a přímo povstným jezerem Inari. Je země sportu – především atletů, lyžařů a hokejistů. Daleký sever obývají Sámové – Laponci, vydejme se s nimi blíže seznámit Pavel Hruban

duročí. A odháněli komáry, ti nás na severu zle trápiili, žádný repelent nepomáhal. Krajina Lappalandu je jednotvárná. Rovina, řídký smíšený les malého vzrůstu, častěji potkáš soba než nějaké turistické středisko. Tankavaara je dějištěm mistrovství světa v ryžování zlata. Také jsme si to neúspěšně vyzkoušeli. Stacione k klád, kóje na bystrém potoku. Přidějí se štěr, krouživým pohybem pod vodou postupně vrací zpět potoku, při troše štěsí zbudě v pánvi jedna malinká bezcenná zlatinka. Kolem je vybudována pravá zlatokopecká osada, která slouží jako hotel. V muzeu jsou popsány všechny způsoby dobývání zlata, zmapovány všechny zlaté horečky. V rozsáhlé sbírce minerálů je hojně zastoupena i naše republika. Měli bychom si říci také něco o Finsku. Jediná ze severních zemí je republikou. Je to jiná jazyková skupina, prošli odlišným vývojem. Po dlouhá léta patřilo někomu ze sousedů, po říjnové revoluci se o poprvé osamostatnilo. V roce 1939 ve válce proti Rusku ztratilo část území. Poválečný prezident Urho Kekkonen je stále ctěn. Dnešní země je moderním státem. Přestože tíhne k západu, je známa silnou sociální tradicí. 50% plochy pokrývají lesy, velkou rozlohu zabírají tisíce jezer v čele s největším a přímo povstným jezerem Inari. Je země sportu – především atletů, lyžařů a hokejistů. Daleký sever obývají Sámové – Laponci, vydejme se s nimi blíže seznámit Pavel Hruban

duročí. A odháněli komáry, ti nás na severu zle trápiili, žádný repelent nepomáhal. Krajina Lappalandu je jednotvárná. Rovina, řídký smíšený les malého vzrůstu, častěji potkáš soba než nějaké turistické středisko. Tankavaara je dějištěm mistrovství světa v ryžování zlata. Také jsme si to neúspěšně vyzkoušeli. Stacione k klád, kóje na bystrém potoku. Přidějí se štěr, krouživým pohybem pod vodou postupně vrací zpět potoku, při troše štěsí zbudě v pánvi jedna malinká bezcenná zlatinka. Kolem je vybudována pravá zlatokopecká osada, která slouží jako hotel. V muzeu jsou popsány všechny způsoby dobývání zlata, zmapovány všechny zlaté horečky. V rozsáhlé sbírce minerálů je hojně zastoupena i naše republika. Měli bychom si říci také něco o Finsku. Jediná ze severních zemí je republikou. Je to jiná jazyková skupina, prošli odlišným vývojem. Po dlouhá léta patřilo někomu ze sousedů, po říjnové revoluci se o poprvé osamostatnilo. V roce 1939 ve válce proti Rusku ztratilo část území. Poválečný prezident Urho Kekkonen je stále ctěn. Dnešní země je moderním státem. Přestože tíhne k západu, je známa silnou sociální tradicí. 50% plochy pokrývají lesy, velkou rozlohu zabírají tisíce jezer v čele s největším a přímo povstným jezerem Inari. Je země sportu – především atletů, lyžařů a hokejistů. Daleký sever obývají Sámové – Laponci, vydejme se s nimi blíže seznámit Pavel Hruban